

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 573

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 iulie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 407 din 16 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal	2-6
Decizia nr. 472 din 28 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 lit. c), art. 56 alin. (2) lit. m), art. 62 alin. (3), art. 66 lit. p) și art. 92 alin. (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, a prevederilor art. 49 lit. c), art. 51 alin. (4), art. 53, art. 54, art. 85 alin. (2) teza a doua, art. 235 alin. (4) și (5) și art. 323 din Statutul profesiei de avocat, a prevederilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, precum și a art. 26 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Avocaților	7-11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
572. — Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea și completarea Reglementărilor privind autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități de reparații, de întreținere, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum și de dezmembrare a vehiculelor scoase din uz — RNTR 9, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.131/2005	12-15
1.069. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0106 Lunca Mijlocie a Argeșului.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 407

din 16 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească, în Dosarul nr. 1.980/338/2014 al Judecătoriei Zărnești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.286D/2015.

2. La apelul nominal lipsește partea Adrian Vasile Voinescu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, având în vedere argumentele invocate în susținerea excepției și faptul că dispozițiile ce fac obiectul excepției nu reprezintă un drept fundamental sau o libertate recunoscută de Constituție, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.980/338/2014, **Judecătoria Zărnești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată din oficiu într-o cauză penală în care inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de punere în circulație sau conducerea unui vehicul neînmatriculat și a infracțiunii de conducere a unui vehicul pe drumurile publice fără permis de conducere, cu reținerea concursului formal de infracțiuni și a stării de recidivă postcondamnatorie.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea arată că, potrivit dispozițiilor art. 53 din Constituție, restrângerea exercițiului unor drepturi sau unor libertăți poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică și este proporțională cu situația care a determinat-o. Mai arată că legislația penală actuală nu permite instanței de judecată să aprecieze liber asupra pericolului social al unei fapte prevăzute de legea penală și, în final, asupra necesității reale de a aplica o pedeapsă. Autoarea are în vedere faptul că principiul proporționalității impune ca măsurile juridice să fie adecvate situațiilor juridice cărora li se adresează însă, în anumite situații,

poate fi îngăduită o diminuare rezonabilă a gradului de protecție oferită unor drepturi și libertăți, dar fără ca prin aceasta să fie atinsă însăși substanța acestora. Observă autoarea excepției că, în cauză, inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de punere în circulație sau conducerea unui vehicul neînmatriculat și conducerea unui vehicul pe drumurile publice fără permis de conducere cu reținerea concursului formal de infracțiuni și a stării de recidivă postcondamnatorie. Observă, de asemenea, că din cazierul judiciar al inculpatului rezultă că acesta are două condamnări anterioare, ambele cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, așa încât, în măsura în care probele administrate în prezenta cauză conduc la concluzia că cele două fapte pentru care inculpatul a fost trimis în judecată constituie infracțiuni, instanța, în mod automat, va da eficiență celor două condamnări anterioare și, în urma operațiunilor tehnico-juridice incidente, va aplica inculpatului o pedeapsă cu executare în regim de detenție. În aceste condiții, autoarea excepției subliniază imposibilitatea legală a instanței de judecată de a aprecia cu privire la lipsa pericolului social al unei infracțiuni, în condițiile în care inculpatul are antecedente penale. Observă, totodată, autoarea excepției că *de lege lata* nu există niciun mijloc juridic prin care o instanță judecătorească ar putea valorifica lipsa pericolului social al faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, astfel încât această valorificare să producă efecte vizibile asupra situației inculpatului. Singura manieră de valorificare a pericolului social redus este aplicarea pedepsei închisorii orientate spre minim, însă aceasta echivalează cu o aplicare de drept a pedepsei închisorii. De fapt, în această ipoteză, pedeapsa închisorii nu este aplicabilă de drept, însă produce efecte ca și cum ar fi aplicabilă de drept și, în acest sens, invocă Hotărârea din 28 septembrie 2004, pronunțată în *Cauza Sabou și Pircălab împotriva României*. Susține autoarea excepției că, potrivit definiției date de art. 15 alin. (1) din Codul penal, pericolul social încetează a mai fi o trăsătură esențială a infracțiunii. Reține însă că pericolul social este în continuare hotărâtor pentru orice instanță judecătorească în angajarea răspunderii penale a inculpatului. Sub aspect terminologic, observă că legiuitorul penal modern este adeptul noțiunii de „gravitate” a infracțiunii, expresie folosită, de pildă, în art. 74 sau în art. 80 din Codul penal, noțiune care este cel puțin similară aceleia de pericol social.

6. Apreciază autoarea excepției că, în aplicarea normelor procesual penale criticate, pedeapsa urmează a fi pronunțată în absența unui veritabil control exercitat de către instanța de judecată și fără a lua în considerare diferențele particularități ale infracțiunilor deduse judecării, deoarece instanța nu dispune de o asemenea putere. Consideră că, din această perspectivă, inculpatului i se va aplica o sancțiune disproporționată. În aceste condiții, textul art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal indică o severitate deosebit de sporită din partea legiuitorului, acesta din

urmă practicând severitatea ca tehnică de reglementare cu ignorarea anumitor realități sociale. Astfel, tehnica de reglementare a legiuitorului determină ca o faptă de mică însemnătate, care a adus o atingere minimă valorilor sociale ocrotite de lege, să fie sancționată cu asprime. În egală măsură, această tehnică de reglementare limitează puterea instanței judecătorești de apreciere și de judecare a gravității perseverenței infracționale a inculpatului, or, această limitare nu este instituită în considerarea unui interes general particularizat asupra unui anumit tip de infracțiuni. Apreciază autoarea excepției că lipsa unei asemenea prerogative din sfera puterii judecătorești transformă judecata penală într-un act pur formal și pe judecător într-un simplu executant al dispozițiilor legale. Reține că justiția se înfăptuiește în numele legii, potrivit art. 124 din Constituție, însă România este stat de drept și social, în care dreptatea reprezintă o valoare supremă, or, a face dreptate nu înseamnă a aplica mecanic legile, ci a stabili și menține echilibrul în societate. Susține autoarea excepției că situația în care se află inculpatul îi este imputabilă, dar cadrul legislativ îi este acestuia deosebit de defavorabil, în mod nejustificat și întru totul excesiv. Arată că dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal au caracter firesc în orice societate, însă, obiectul criticii îl reprezintă normele procesual penale precitate în contextul în care nu există niciun alt mijloc de valorificare a lipsei de pericol social al unei infracțiuni care să permită judecătorului să aprecieze liber asupra infracțiunii săvârșite, fără a fi condiționat de drept de antecedentele penale ale inculpatului. În concluzie, autoarea excepției consideră că dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, prin caracterul restrictiv al reglementării — lipsa unei condamnări anterioare — pot, în numeroase situații, contribui în mod determinant la aplicarea unei sancțiuni disproporționate, conducând astfel la încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată. În motivarea punctului său de vedere, arată că renunțarea la aplicarea pedepsei nu este un drept constituțional, ci o vocație acordată de legiuitor unei categorii de persoane care săvârșesc fapte prevăzute de legea penală, însă există motive a se crede că, în considerarea persoanei acestora și a gravității faptei comise, renunțarea la aplicarea unei pedepse este în măsură să atingă scopul educațional și de reintegrare în mai mare măsură decât aplicarea acesteia. Susține că, în măsura în care aceste prevederi se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică și nu afectează dreptul la un proces echitabil sau vreuna dintre componentele sale, aceste dispoziții reprezintă o opțiune de politică legislativă, a cărei reglementare constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, „*infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora*” se reglementează prin lege organică, revenind astfel legiuitorului infraconstituțional competența să decidă care sunt condițiile incidenței instituției renunțării la aplicarea pedepsei. Consideră că legiuitorul a apreciat că, prin însăși situația premisă — comiterea unei infracțiuni de către o persoană care mai fusese anterior condamnată — se justifică necesitatea și proporționalitatea cu situația care a determinat-o — cerințe ale

art. 53 alin. (2) din Constituție — a aplicării unei pedepse privative de libertate. De asemenea, arată că instanța de judecată poate aprecia asupra oportunității dispunerii suspendării executării pedepsei sub supraveghere, dacă sunt îndeplinite condițiile legale și apreciază că executarea unei sancțiuni privative de libertate nu este necesară pentru îndreptarea inculpatului.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal sunt constituționale, întrucât acestea nu pun în discuție restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. Renunțarea la aplicarea pedepsei nu este exclusiv o exprimare a voinței instanței de judecată, legea stabilind condiții cu privire la persoana infractorului sau cu privire la limita maximă specială a pedepsei pentru care se poate aplica. În plus, normele procesual penale criticate disting și cu privire la conduita ce poate fi considerată incompatibilă cu renunțarea la aplicarea pedepsei. Arată că aceste condiții negative nu trebuie cumulate, ci este suficient ca una dintre acestea să îl descalifice pe infractor pentru a se putea renunța la aplicarea pedepsei. Susține că norma penală reglementează condițiile negative de natură a demonstra fie o perseverență a infractorului în conduita antisocială, fie o gravitate mai mare a infracțiunii săvârșite, astfel fiind limitată posibilitatea instanței de judecată de a avea încredere în persoane care au mai suferit o condamnare. Consideră că, din motivarea autoarei excepției, reiese că aceasta solicită o completare a textului de lege criticat, în sensul acordării posibilității ca instanța de judecată să aprecieze cu privire la pericolul social al unei infracțiuni, în condițiile în care inculpatul are antecedente penale. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că nu își poate asuma rolul de a crea, de a abroga sau de a modifica o normă juridică, întrucât ar îndeplini rolul de legislator pozitiv, și nici nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi celor instituite, întrucât ar contraveni art. 61 din Constituție, potrivit căruia „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, având denumirea marginală „*Condițiile renunțării la aplicarea pedepsei*”, care au următorul conținut: „*Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă: a) infractorul a mai suferit anterior o condamnare, cu excepția cazurilor prevăzute în*

art. 42 lit. a) și lit. b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;”.

13. Autoarea excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că renunțarea la aplicarea pedepsei este o instituție nouă, care nu are corespondent în Codul penal anterior, și care constă în facultatea recunoscută instanței de judecată de a renunța definitiv la stabilirea și aplicarea unei pedepse pentru o persoană găsită vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, pentru resocializarea căreia — ținând seama de gravitatea infracțiunii, de persoana infractorului și de conduita avută de acesta anterior și ulterior comiterii faptei — este suficientă aplicarea unui avertisment. Rațiunea renunțării la aplicarea pedepsei o reprezintă săvârșirea unor fapte infracționale care au o gravitate redusă, infractorul putând fi exonerat de la aplicarea unei pedepse, fiind suficiente constatarea faptelor și atenționarea infractorului cu privire la conduita viitoare.

15. Curtea reține că prevederi similare se regăseau în art. 181 din Codul penal din 1969, care aveau drept rațiune nepedepsirea infractorului pentru lipsa pericolului social concret al faptei, în condițiile atingerii minime a valorilor apărute prin lege. Curtea observă însă că, pentru a se renunța la aplicarea pedepsei, Codul penal actual reglementează, în art. 80, noi criterii cu privire la fapta și la persoana infractorului. Așadar, în vechiul Cod penal, fapta care nu prezenta pericolul social al unei infracțiuni nu constituia infracțiune, pe când, în noul Cod penal, cu privire la fapta, deși aceasta este infracțiune, s-ar putea renunța la aplicarea pedepsei, această din urmă operațiune fiind la latitudinea instanței de judecată care va dispune în condițiile prevăzute de art. 80 din Codul penal.

16. Curtea reține, de asemenea, că, pentru ca instanța să poată decide renunțarea la aplicarea pedepsei, trebuie să fie întrunite condițiile pozitive referitoare la gravitatea redusă a infracțiunii și la conduita infractorului, reglementate în art. 80 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, renunțarea la aplicarea pedepsei nefiind un drept al infractorului, ci o facultate a instanței de judecată care apreciază că aplicarea unei pedepse ar fi inoportună din cauza consecințelor pe care le-ar avea cu privire la persoana acestuia. Curtea constată că renunțarea la aplicarea pedepsei nu este exclusiv o exprimare a voinței instanței de judecată, actualul Cod penal stabilind, de asemenea, în art. 80 alin. (2), condiții negative cu privire la persoana infractorului sau cu privire la limita maximă specială a pedepsei pentru care se poate aplica, față de prevederile art. 181 din Codul penal din 1969, care țineau seama doar de gradul de pericol social concret al faptei, așadar de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care s-a săvârșit fapta, de urmarea produsă ori care s-ar fi putut produce, toate aceste din urmă criterii ce țineau de pericolul social al faptei fiind apreciate de instanță.

17. Curtea observă că art. 80 alin. (2) lit. a)—d) din Codul penal reglementează situațiile în prezența cărora instanța nu poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, acestea fiind condiții ce țin de persoana infractorului, precum și de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită. Una dintre condițiile negative referitoare la conduita infractorului anterioară săvârșirii faptei este reglementată în art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, criticat în prezenta cauză, care stabilește că nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă infractorul

a mai suferit anterior o condamnare, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) — faptele nu mai sunt prevăzute de legea penală și lit. b) — infracțiunile amnistiate sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare. Curtea reține că, în speță, inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de punere în circulație sau conducerea unui vehicul neînmatriculat și a infracțiunii de conducere a unui vehicul pe drumurile publice fără permis de conducere, cu reținerea concursului formal de infracțiuni și a stării de recidivă postcondamnatorie, instanța de judecată — autoare a excepției de neconstituționalitate — susținând că normele penale înscrise în art. 80 alin. (2) lit. a) contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

18. Față de cele reținute în paragraful precedent, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 53 — care permit, în mod condiționat și cu titlu de excepție, restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți, așadar care statuează cu privire la regimul restrângerii exercițiului acestora — nu au o existență autonomă, așa încât pot fi invocate în susținerea unei excepții de neconstituționalitate prin raportare la alte dispoziții din Constituție care, în mod necesar, reglementează cu privire la drepturi ori libertăți fundamentale. În aceste condiții, având în vedere acest aspect, cât și faptul că autoarea excepției de neconstituționalitate nu a precizat vreun drept ori libertate fundamentală al căror exercițiu să fi fost restrâns prin textul de lege criticat, instanța de contencios constituțional nu poate examina constituționalitatea normelor procesual penale ale art. 80 alin. (2) lit. a) prin raportare art. 53 din Legea fundamentală.

19. Curtea observă însă că autoarea excepției de neconstituționalitate susține, în esență, că normele procesual penale criticate determină imposibilitatea instanței de judecată de a aprecia cu privire la lipsa pericolului social al unei infracțiuni, în condițiile în care inculpatul are antecedente penale, așa încât se limitează puterea instanței judecătorești de apreciere și de judecare a gravității perseverenței infracționale a inculpatului, iar pedeapsa urmează a fi pronunțată în absența unui veritabil control exercitat de către instanța de judecată și fără a lua în considerare diferitele particularități ale infracțiunilor deduse judecării. În aceste condiții, din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea deduce că autoarea susține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. Așa încât instanța de contencios constituțional va examina excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal prin raportare la aceste din urmă dispoziții constituționale.

20. Curtea reține că o critică similară celei din prezenta speță a fost analizată de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 9 decembrie 2015, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal — referitoare la stabilirea pedepsei principale în caz de concurs de infracțiuni — sunt constituționale în raport cu criticile formulate. În această din urmă speță, susținerile autorului excepției au fost formulate în sensul că normele procesual penale ale art. 39 alin. (1) lit. b) „restrâng dreptul magistratului de a individualiza sancțiunea aplicată, potrivit propriei conștiințe și reprezentării pe care acesta o are în legătură cu faptele deduse judecării, gravitatea

și consecințele lor, precum și persoana celui care le-a comis”, așadar s-a susținut că se restrânge dreptul magistratului de a determina în concret pedeapsa în cazul concursului de infracțiuni — pedeapsa rezultantă/de ansamblu.

21. În motivarea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate, Curtea a reținut în Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, faptul că: în actualul Cod penal, legiuitorul român are o orientare mai degrabă preventivă, decât represivă, de vreme ce s-a optat pentru reducerea limitelor speciale de pedeapsă pentru mai multe infracțiuni, concomitent cu înăsprirea tratamentului penal al pluralității de infracțiuni (paragraful 26); legiuitorul a urmărit ca noul Cod penal să ofere și instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, așa încât noul Cod penal răspunde unei puternice exigențe sociale, de a reglementa mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional; potrivit expunerii de motive la proiectul Legii privind Codul penal, „într-un stat de drept, întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorii sociale lezate pentru cei care înfrâng pentru prima oară legea penală, urmând să crească progresiv pentru cei care comit mai multe infracțiuni înainte de a fi definitiv condamnați și cu atât mai mult pentru cei aflați în stare de recidivă. De aceea, limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială trebuie corelate cu dispozițiile părții generale, care vor permite o agravare proporțională a regimului sancționator prevăzut pentru pluralitatea de infracțiuni” (paragraful 27); săvârșirea mai multor infracțiuni de către aceeași persoană demonstrează o perseverență pe calea infracțională a acesteia, așa încât sunt necesare sisteme de sancționare adecvate pentru asigurarea constrângerii și reeducării, iar reglementarea acestora trebuie să se facă cu respectarea Constituției și a supremației sale (paragraful 28).

22. Analizând cerințele înscrise în alin. (2) al art. 124 din Legea fundamentală — referitoare la imparțialitatea justiției și realizarea acesteia în mod egal pentru toți cetățenii — Curtea a reținut că normele procesuale criticate, referitoare la stabilirea pedepsei rezultante în caz de concurs de infracțiuni, nu sunt de natură a înfrânge dispozițiile constituționale menționate. Aceasta întrucât, pe de o parte, există proceduri naționale, reglementate la nivel infraconstituțional, pentru a garanta imparțialitatea judecătorilor, iar, în materie procesual penală, dispozițiile care concură la asigurarea imparțialității, respectiv incompatibilitatea judecătorului, sunt reglementate în art. 64, 66 și 67 din actualul Cod de procedură penală referitoare la abținere și recuzare, iar, pe de altă parte, tot la nivel infraconstituțional este reglementată obligația judecătorilor de a asigura un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, cerința înscrisă în alin. (2) al art. 124 din Constituție fiind o reflectare a dispoziției constituționale înscrisă în art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală potrivit căreia „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”

23. Totodată, în decizia precitată, paragrafele 36—43, analizând susținerile autorului excepției potrivit cărora normele procesual penale criticate afectează independența judecătorului din perspectiva dreptului magistratului de a individualiza sancțiunea aplicată infractorului în ipoteza concursului de infracțiuni, Curtea le-a respins ca neîntemeiate.

24. În motivarea soluției sale, Curtea a reținut că individualizarea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, legală — revine legiuitorului, care stabilește normativ pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal, prin fixarea unor limite minime și maxime ale fiecărei pedepse, care să corespundă în abstract importanței valorii sociale ocrotite prin săvârșirea faptei incriminate, iar, pe de altă parte, judiciară — pe care o realizează judecătorul în cadrul limitelor stabilite de lege. Curtea a subliniat importanța individualizării legale a sancțiunilor de drept penal prin aceea că legiuitorul nu poate să confere judecătorului o libertate absolută în stabilirea pedepsei concrete, întrucât ar exista riscul unei interpretări și aplicări arbitrare a pedepsei. Pe de altă parte, Curtea a apreciat că, în reglementarea sancțiunilor de drept penal de către legiuitor, trebuie stabilit un echilibru între dreptul fundamental, care face obiectul limitării impuse de sancțiune, și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea. Curtea a reținut, de asemenea, că legiuitorul nu trebuie să-i ia judecătorului dreptul de a proceda la individualizarea judiciară prin stabilirea unor pedepse absolut determinate sau prin prevederea unor pedepse care, datorită aplicării lor automate, scapă oricărui control judiciar. Prin individualizarea legală, legiuitorul oferă judecătorului puterea de stabilire a pedepsei în cadrul anumitor limite predeterminate — minimul și maximul special al pedepsei, dar, totodată, îi oferă aceluiași judecător instrumentele care îi permit alegerea și determinarea unei sancțiuni concrete, în raport cu particularitățile faptei și cu persoana infractorului.

25. De asemenea, Curtea a reținut că, în activitatea de judecată, judecătorii nu sunt independenți față de lege, potrivit art. 124 alin. (3) din Legea fundamentală aceștia „se supun numai legii”. Textul constituțional precitat raportat la dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit cărora „nimeni nu este mai presus de lege” și ale art. 124 alin. (1) care stabilesc că „Justiția se înfăptuiește în numele legii” fixează poziția justiției, a judecătorului față de lege. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit normelor procesual penale ale art. 2, „procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege” și „nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii” [art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală]. Cu alte cuvinte, judecătorul nu creează legea, ci o aplică la speța concretă. Competența judecătorului implică nu numai identificarea normei aplicabile și analiza conținutului său, ci și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit. Organul legislativ, emitent al normei juridice, poate fi însă mai restrictiv, obligându-l pe judecător să fie mai apropiat de lege, ori poate prefera, ținând seama de diversitatea și complexitatea relațiilor sociale, o redactare generală a legii.

26. În aceste condiții, având în vedere faptul că susținerile autoarei excepției din prezenta speță sunt similare celor analizate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, așadar, ținând cont de faptul că atât în prezenta cauză, cât și în speța anterioară a fost supusă atenției instanței de contencios constituțional critica potrivit căreia textele de lege invocate aduc atingere dispozițiilor constituționale privind înfăptuirea justiției, din perspectiva posibilității instanței de a aprecia în mod liber cu privire la gravitatea infracțiunii și de a individualiza pedeapsa principală, respectiv pedeapsa rezultantă în ipoteza stării de recidivă a infractorului, respectiv a pluralității de infracțiuni, pentru identitate de rațiune se impune aceeași soluție, considerentele

reținute în decizia precitată, enumerate în precedent, fiind pe deplin aplicabile în cauza de față.

27. De altfel, Curtea reține că, în cauză, astfel cum rezultă din considerentele Sentinței penale nr. 89 din 29 iulie 2015, pronunțată de Judecătoria Zărnești — autoare a excepției de neconstituționalitate, la individualizarea pedepsei principale, instanța de judecată a avut în vedere criteriile generale de individualizare enumerate de art. 74 alin. (1) din Codul penal, respectiv împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială, fiind reținută și circumstanța atenuantă judiciară, prevăzută de dispozițiile art. 75 alin. (2) lit. b) din Codul penal, referitoare la împrejurările legate de fapta comisă, care diminuează gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului. Totodată, având în vedere că inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor, acesta a beneficiat și de prevederile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. În consecință, Curtea observă că, în cauză, au fost incidente mai multe cauze de atenuare a pedepsei, iar instanța de judecată a aplicat dispozițiile art. 79 din Codul penal, valorificând mai întâi circumstanțele atenuate și apoi cauzele speciale de reducere a pedepsei. În aceste condiții, Curtea reține că instanța de judecată a apreciat cu privire la gravitatea infracțiunii (element similar gradului de pericol social concret al faptei), respectiv cu privire la modul și mijloacele de săvârșire a faptei, scopul urmărit, împrejurările în care s-a săvârșit fapta, circumstanțele atenuante reținute cu privire la infractor fiind valorificate în pedeapsa concretă, așa încât nu se poate susține că la individualizarea pedepsei principale, în ipoteza reglementată de norma penală criticată, judecătorul nu poate aprecia liber asupra infracțiunii săvârșite. Faptul că, în speță, este îndeplinită condiția existenței unei conduite negative a infractorului — a unei condamnări avute anterior săvârșirii

faptei — reglementată în art. 80 alin. 2) lit. a) din Codul penal, astfel încât instanța nu poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, nu echivalează cu „imposibilitatea legală a instanței de judecată de a aprecia cu privire la lipsa pericolului social al unei infracțiuni”, astfel cum susține autoarea. Astfel cum s-a subliniat în precedent, legiuitorul a urmărit ca noul Cod penal să ofere instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, așa încât norma penală în vigoare răspunde unei puternice exigențe sociale, de a reglementa mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional, stabilirea condițiilor în care instanța de judecată poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei intrând în atribuțiile Parlamentului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării.

28. Cât privește susținerile potrivit cărora, în ipoteza reglementată de art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, pedeapsa închisorii produce efecte ca și cum ar fi aplicabilă de drept, în acest sens fiind invocată Hotărârea din 28 septembrie 2004, pronunțată în *Cauza Sabou și Pîrcălab împotriva României*, Curtea reține că, în considerentele hotărârii precitate, instanța de la Strasbourg a observat că, în dreptul român, interzicerea unor drepturi (în cauză, interzicerea exercitării drepturilor părintești) se aplică în mod automat și absolut, cu titlu de pedeapsă accesorie, oricărei persoane care execută o pedeapsă cu închisoarea, în absența oricărui control exercitat de către instanțele judecătorești și fără a lua în considerare tipul infracțiunii. Or, Curtea reține că reglementarea de către legiuitor a unor condiții negative în prezența cărora instanța de judecată nu poate dispune cu privire la renunțarea la aplicarea pedepsei nu echivalează cu aplicarea de drept a pedepsei închisorii, instanța de judecată având libertatea de a aprecia cu privire la gravitatea infracțiunii în alegerea și determinarea unei sancțiuni concrete, în raport cu particularitățile faptei și cu persoana infractorului, urmând ca pentru a se renunța la aplicarea pedepsei astfel stabilite să fie îndeplinite condițiile reglementate în art. 80 din Codul penal.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 1.980/338/2014 al Judecătoriei Zărnești și constată că dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Zărnești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 472

din 28 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 lit. c), art. 56 alin. (2) lit. m), art. 62 alin. (3), art. 66 lit. p) și art. 92 alin. (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, a prevederilor art. 49 lit. c), art. 51 alin. (4), art. 53, art. 54, art. 85 alin. (2) teza a doua, art. 235 alin. (4) și (5) și art. 323 din Statutul profesiei de avocat, a prevederilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, precum și a art. 26 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Avocaților

Mona-Maria Pivniceru	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 lit. c), art. 56 alin. (2) lit. m), art. 62 alin. (3), art. 66 lit. p) și art. 92 alin. (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, a prevederilor art. 49 lit. c), art. 51 alin. (4), art. 53, art. 54, art. 85 alin. (2) teza a doua, art. 235 alin. (4) și (5) și art. 323 din Statutul profesiei de avocat, a prevederilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, precum și a art. 26 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Avocaților, excepție ridicată de Ion-Gabriel Angheluș, Andrei Ion și Mihai Romulus Alecu în Dosarul nr. 928/120/2015* al Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 iunie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea, și în prezența autorilor excepției de neconstituționalitate, fiind consemnate în încheierea din aceea dată, când, având în vedere solicitarea formulată de Baroul Dâmbovița de amânare a pronunțării în scopul depunerii unor concluzii scrise, Curtea, în temeiul prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, coroborate cu cele ale art. 222 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru data de 21 iunie 2016. La aceea dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea pentru 28 iunie 2016, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 22 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 928/120/2015*, **Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 lit. c), art. 56 alin. (2) lit. m), art. 62 alin. (3), art. 66 și art. 92 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată,**

a prevederilor art. 49 lit. c), art. 51 alin. (4), art. 53, art. 54, art. 85 alin. (2) teza a doua, art. 235 alin. (4) și (5) și art. 323 din Statutul profesiei de avocat, a prevederilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, precum și a prevederilor art. 26 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Avocaților (CAA). Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ion-Gabriel Angheluș, Andrei Ion și Mihai Romulus Alecu într-o cauză având ca obiect cererea de suspendare provizorie a executării unui act administrativ, în contradictoriu cu Baroul Dâmbovița.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că suspendarea calității de avocat în caz de neplată totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale (către barou, către Uniunea Națională a Barourilor din România — U.N.B.R. și către sistemul propriu de asigurări sociale), corelată cu obligația avocatului de a-și asigura substituirea în această împrejurare, este neconstituțională și încalcă grav principiul *pacta sunt servanda*, întrucât permite ingerința unei terțe părți în contractele de asistență juridică dintre avocați și justițiabili, ce are drept consecință încălcarea libertății și a independenței profesiei de avocat. Arată că suspendarea calității de avocat în caz de neplată totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale este o măsură ce încalcă principiul proporționalității, ce are drept consecință încălcarea libertății și a independenței profesiei de avocat, afectând, implicit, și dreptul justițiabilului la apărare și la apărătorul liber ales, desființând principiul sacrosant al confidențialității ce guvernează raportul avocat și client, ca urmare a unor ingerințe nepermise în raporturile contractuale dintre avocați și clienții justițiabili. Astfel, prin măsura suspendării se periclitează secretul profesional și este împiedicat avocatul să își desăvârșească rolul esențial, și anume acela de apărător al drepturilor și intereselor justițiabililor.

5. Apreciază că prin această sancțiune se încalcă grav dreptul la muncă și, totodată, la subzistență al avocatului afectat de această măsură, care se află astfel în imposibilitatea de a-și desfășura profesia pentru care este calificat.

6. Din perspectiva autorilor excepției de neconstituționalitate soluția legislativă criticată încalcă și principiul egalității, consacrat de art. 16 din Constituție, prin instituirea unei discriminări, în primul rând, între avocați față de aplicarea legii, în interiorul profesiei, precum și, în al doilea rând, o discriminare a cetățenilor avocați față de toți cetățenii României.

7. Totodată, autorii susțin că prevederile criticate permit Consiliului U.N.B.R., organ de conducere cu rol administrativ, să adopte norme cu putere de lege și, de asemenea, să adauge la lege în mod discreționar, având tendința de a se transforma într-un fel de „stabor în statul de drept”, „un consiliu privat cu interese oculte, cu tendințe spre puteri legislative absolutiste”. În

acest context arată că nu există nicio cale legală, dar mai ales efectivă/practică de atac și de contestare în fața unei instanțe independente de judecată din România, în sensul că nicio persoană fizică — avocat nu poate ataca actele legislative și normative emise de Consiliul U.N.B.R., ceea ce, în opinia autorilor excepției, denotă caracterul total neconstituțional și imprevizibil al textelor de lege criticate.

8. În susținerea criticilor lor, autorii excepției invocă și încălcarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în sfera protecției drepturilor avocaților, sens în care menționează *Cauza H. contra Belgiei*, *Cauza Mateescu contra României*, *Cauza Morice Olivier contra Franței* și altele.

9. În opinia **Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât „măsurile sancționatorii criticate sunt abuzive și conduc la încălcarea dreptului la muncă și subzistență prin excluderea din profesie, ca efect al suspendării din profesie până la plata contribuțiilor profesionale către barou, către U.N.B.R. și către sistemul propriu de asigurări sociale, sume ce nu pot fi însă achitate mai ales când avocatul suspendat nu poate produce venit din singura sursă, și anume profesia de avocat”. Așa fiind, în opinia instanței de judecată, „decizia de suspendare din calitatea de avocat produce efecte dezastruoase și ilegale prin depășirea proporționalității în ceea ce privește raportul dintre măsura suspendării și efectele produse de aceasta”.

10. De asemenea, mai apreciază că „măsura disciplinară este deosebit de gravă, în condițiile în care asigurarea pensiilor este obligatorie pentru avocați și membrii lor de familie, acestea reprezentând principala formă de asigurare materială în caz de bătrânețe, incapacitate de muncă sau de pierdere a susținătorului”.

11. Instanța consideră, totodată, că „clientela și cabinetul avocatului sunt proprietatea acestuia și, ca atare, intră în sfera dreptului de proprietate, care este un drept civil”, potrivit prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sens în care face referire la Hotărârea din 26 iunie 1986, pronunțată în *Cauza Van Marle și alții*, precum și la Hotărârea din 14 ianuarie 2014, pronunțată în *Cauza Mateescu contra României*.

12. Instanța de judecată mai apreciază că, deși Legea nr. 51/1995 prevede că „avocatul suspendat este obligat ca în termen de 15 zile să își asigure substituirea, această prevedere este lovită de nulitate absolută, în temeiul art. 6 alin. (3) coroborat cu art. 7 alin. (4) din Statutul profesiei de avocat, potrivit cărora nimeni nu poate impune unei persoane un anumit avocat, orice clauză ori convenție contrară, prohibitivă sau restrictivă fiind lovită de nulitate absolută, iar independența avocatului nu poate prejudicia interesele clientului său”. Mai mult, „această măsură este o ingerință inacceptabilă în raportul contractual dintre client și avocat, fiind ilegal ca o terță persoană să dispună încetarea efectelor contractului legal încheiat între justițiabil și avocat”.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate. Arată că prevederile supuse controlului de constituționalitate sunt expresia unei obligații legale, asumată de către autorii excepției de neconstituționalitate în virtutea apartenenței acestora la o asociație profesională, și anume plata unor contribuții profesionale, iar, în caz de nerespectare, suportarea sancțiunilor corespunzătoare. În acest context, apreciază că sancțiunea suspendării din profesie a avocatului

pentru neplata totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale reprezintă o sancțiune proporțională în raport cu scopul urmărit, și anume executarea obligațiilor profesionale ale avocatului, în condițiile în care sancțiunea aplicată acestuia, pe de o parte, este disuasivă, fiind în măsură să îl determine să își modifice ulterior comportamentul, și, pe de altă parte, are un caracter temporar. O atare sancțiune are practic ca efect obligarea avocatului suspendat să își plătească taxele și contribuțiile profesionale pentru a-și putea relua activitatea avocațială.

15. **Avocatul Poporului** apreciază ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor criticate din Statutul profesiei de avocat, sens în care arată că sunt incidente prevederile art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, consideră că aceasta este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a instanței de contencios constituțional, respectiv Decizia nr. 406 din 14 iulie 2005 și Decizia nr. 237 din 15 martie 2012.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, înscrisurile depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare și din criticile formulate, îl constituie prevederile art. 28 lit. c), art. 56 alin. (2) lit. m), art. 62 alin. (3), art. 66 lit. p) și art. 92 alin. (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, prevederile art. 49 lit. c), art. 51 alin. (4), art. 53, art. 54, art. 85 alin. (2) teza a doua, art. 235 alin. (4) și (5) și art. 323 din Statutul din 3 decembrie 2011 al profesiei de avocat, adoptat prin Hotărârea Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România nr. 64 din 3 decembrie 2011 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 19 decembrie 2011, prevederile art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 28 noiembrie 2000, precum și prevederile art. 26 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Avocaților, adoptat de Congresul avocaților în temeiul art. 64 lit. d) din Legea nr. 51/1995.

19. Prevederile criticate din Legea nr. 51/1995, republicată, au următorul cuprins:

— Art. 28 lit. c): „*Calitatea de avocat este suspendată: [...] în caz de neplată totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale către barou, către U.N.B.R. și către sistemul propriu de asigurări sociale, timp de 3 luni de la scadența acestora și până la lichidarea integrală a datoriei;*”;

— Art. 56 alin. (2) lit. m): „*Consiliul baroului are următoarele atribuții: [...] suspendă din exercitarea profesiei, pe durata neplății taxelor, avocatul care nu achită taxele și contribuțiile prevăzute de lege și de statutul profesiei timp de 3 luni de la*

scadența acestora, dacă a fost avertizat despre neplată și nu s-a conformat obligației;”;

— Art. 62 alin. (3): „La cererea a cel puțin unei treimi din numărul barourilor, Consiliul U.N.B.R. este obligat să convoace Congresul avocaților în sesiune extraordinară.”;

— Art. 66 lit. p): „Consiliul U.N.B.R. are următoarele atribuții [...] anulează hotărârile barourilor pentru cauze de nelegalitate și rezolvă plângerile și contestațiile făcute împotriva hotărârilor adoptate de consiliile barourilor, în cazurile prevăzute de lege și de statutul profesiei;”;

— Art. 92 alin. (2): „Avocatul înscris în barou, cu drept de exercitare a profesiei, este obligat să contribuie la constituirea fondului Casei de Asigurări a Avocaților. Contribuția nu poate fi mai mică decât suma stabilită de Consiliul U.N.B.R., astfel încât să acopere nevoile curente de plată ale Casei de Asigurări a Avocaților. Avocații pot face parte și din alte forme de asigurări sociale.”

20. Prevederile criticate din Statutul profesiei de avocat au următorul conținut:

— Art. 49 alin. (1) lit. c): „Exercițiul profesiei de avocat se suspendă: [...] în caz de neplată totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale către barou, către U.N.B.R. și către sistemul propriu de asigurări sociale timp de 3 luni de la scadența acestora, până la lichidarea integrală a datorilor;”;

— Art. 51 alin. (4): „Decizia consiliului baroului este executorie. Despre aceasta se va face mențiune, în mod corespunzător, în tabloul avocaților și în tabloul avocaților incompatibili.”;

— Art. 53: „Exercitarea profesiei de către avocatul al cărui drept de exercitare a profesiei este suspendat potrivit prevederilor art. 49 în perioada măsurii suspendării constituie abatere disciplinară gravă.”;

— Art. 54 alin. (1) și (2): „(1) Avocatul împotriva căruia s-a dispus măsura suspendării este obligat ca în termen de cel mult 15 zile de la data comunicării măsurii să își asigure substituirea.

(2) Încălcarea dispozițiilor prezentului articol constituie abatere disciplinară gravă.”;

— Art. 85 alin. (2) teza a doua: „Consiliul U.N.B.R. adoptă decizii și hotărâri obligatorii. La cererea majorității barourilor, hotărârile Consiliului U.N.B.R. pot fi atacate, pentru nelegalitate, la Congresul avocaților, în prima sa ședință.”;

— Art. 235 alin. (4) și (5): „(4) Depășirea termenului de plată a contribuțiilor prevăzute în prezentul articol atrage suspendarea calității de avocat, în condițiile legii.

(5) Distinct de măsura suspendării calității de avocat, depășirea termenului de plată a contribuțiilor prevăzute de prezentul articol atrage obligația de plată a majorărilor de întârziere în cuantum de 0,15% pentru fiecare zi de întârziere, aplicat la suma datorată.”;

— Art. 323: „(1) Neplata contribuțiilor lunare în cuantumul și la termenele stabilite atrage aplicarea măsurii prevăzute la art. 28 lit. c) din Lege.

(2) Filiala va notifica în prealabil avocatul debitor și va sesiza baroul în cazurile în care întârzierea plății este mai mare de 3 luni. La sesizare se va atașa dovada notificării.

(3) Respectarea procedurii prealabile de notificare prevăzute la alin. (2) nu este necesară dacă avocatul nu a dat declarația privind veniturile realizate pe o perioadă mai mare de 6 luni și nici nu a plătit cotele de contribuție la C.A.A.

(4) Încălcarea repetată a obligațiilor prevăzute la art. 92 alin. (2) din Lege constituie abatere disciplinară gravă.”

21. Prevederile art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000 prevăd că „Nivelul contribuției minime obligatorii datorate de avocații înscrși în tablourile barourilor cu drept de exercitare a profesiei va fi stabilit de Consiliul Uniunii Avocaților din România potrivit nevoilor curente și de perspectivă ale Casei de Asigurări a Avocaților”, iar prevederile art. 26 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Avocaților prevăd că „Neplata totală sau parțială a contribuțiilor lunare

obligatorii de pensii și asigurări sociale, principale și accesorii, în cuantumul și la termenele prevăzute de prezentul statut, timp de 3 luni de la scadența acestora și până la lichidarea integrală a datorilor, atrage aplicarea măsurii suspendării calității de avocat, în conformitate cu prevederile Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și ale Statutului profesiei de avocat.”

22. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, reglementările criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), art. 9, art. 11 alin. (1) și (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21, art. 24, art. 26 alin. (2), art. 36 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 44, art. 45, art. 47 alin. (1), art. 53 și art. 148 alin. (1) și (2). De asemenea, apreciază că sunt încălcate și dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 8 și art. 17), ale Declarației Universale a Drepturilor Omului (art. 2, 3, 5, 7, 8, 10, 12, 17, 22, 23, 25, 28), ale Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, precum și cele ale Cartei principiilor fundamentale ale drepturilor avocatului european.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate în ceea ce privește prevederile criticate din cuprinsul Legii nr. 51/1995, republicată, Curtea reține că în jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 150 din 10 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 11 martie 2009, sau Decizia nr. 379 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 27 noiembrie 2013, a statuat că, în concepția legiuitorului, avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale. Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată ca neconstituțională, având în vedere că scopul ei este asigurarea unei asistențe juridice calificate, astfel încât cei care doresc să practice această profesie sunt datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta. Curtea a statuat, de asemenea, că, deși avocatura este o profesie liberală și independentă, exercitarea sa trebuie să se desfășoare într-un cadru organizat, în conformitate cu reguli prestabilite, a căror respectare trebuie asigurată inclusiv prin aplicarea unor măsuri coercitive (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 164 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 26 martie 2007).

24. În contextul criticilor formulate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 311 din 8 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 2 septembrie 2004, Curtea a reținut că art. 1 alin. (1) din Legea nr. 51/1995, republicată, stabilește că profesia de avocat este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome, în condițiile legii sale speciale și ale statutului profesiei, avocatul având obligația, conform prevederilor art. 44 alin. (1) din aceeași lege, să achite cu regularitate și la timp taxele și contribuțiile stabilite pentru formarea bugetului baroului și a fondurilor Casei de Asigurări a Avocaților din România și ale filialelor.

25. Așa fiind, referitor la critica autorilor excepției de neconstituționalitate potrivit căreia suspendarea calității de avocat în caz de neplată totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale este neconstituțională și are drept consecință încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, prin Decizia nr. 237 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 27 aprilie 2012 (făcând trimitere și la jurisprudența sa anterioară, respectiv Decizia nr. 406 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 6 septembrie 2005, și Decizia nr. 242 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 16 martie 2009), Curtea a statuat că „instituirea prin legea care reglementează exercitarea profesiei de avocat a unor obligații pentru cei în cauză, precum și a unor măsuri sancționatorii față de cei ce încalcă regulile prevăzute este întru totul legitimă”. Prin

decizia menționată, Curtea a constatat că dreptul la muncă, prevăzut de art. 41 din Constituție, nu are legătură cu măsura suspendării din funcție a unui avocat în cazul neîndeplinirii unor obligații prevăzute de lege și a subliniat totodată că suspendarea din profesie a avocatului pentru neplata totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale este o sancțiune proporțională în raport cu scopul urmărit, și anume executarea obligațiilor profesionale ale avocatului. O atare sancțiune are, practic, ca efect obligarea avocatului suspendat să își plătească taxele și contribuțiile profesionale pentru a-și putea relua activitatea avocațială. Curtea a reținut că soluția legislativă instituită nu constituie o restrângere a exercitării dreptului de a profesa avocatura, ci o garanție legală stabilită în scopul asigurării unui climat de ordine în valorificarea de către titulari a drepturilor și intereselor legitime. Având în vedere faptul că avocatura este un serviciu public, al cărui specific impune necesitatea prevederii, prin lege, a unor condiții de exercitare a acestei profesii, instituirea, prin legea care reglementează exercitarea profesiei de avocat, a unor obligații pentru cei în cauză, precum și a unor măsuri sancționatoare față de cei ce încalcă regulile prevăzute nu este grevată de niciun viciu de neconstituționalitate.

26. De asemenea, prin Decizia nr. 406 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 6 septembrie 2005, Curtea a constatat că soluția legislativă criticată, referitoare la suspendarea din exercitarea profesiei a avocatului care nu achită taxele și contribuțiile prevăzute de lege și de statutul profesiei, nu încalcă nici dispozițiile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, instanța de contencios constituțional a menționat că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat asupra unor probleme de drept relevante și în cauza de față, stabilind de principiu, în urma radierii unui avocat de pe lista avocaților, că un consiliu al Ordinului avocaților are „competența să statueze asupra unei contestații referitoare la un drept”. Pe de altă parte, în Cauza *H. contra Belgiei*, 1981, Curtea a stabilit că, „în plus, consiliul Ordinului îndeplinea față de H. o funcție jurisdicțională care se situa în prelungirea atribuțiilor sale în materie disciplinară”. De asemenea, în Cauza *Albert și Le Compte contra Belgiei*, 1983, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat ca fiind conforme normelor Convenției drepturile Consiliului provincial al Ordinului medicilor din Brabant de a aplica unui medic o suspendare a dreptului de a practica medicina sau radierea din Ordinul medicilor.

27. Cu privire la susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate potrivit cărora nu ar exista nicio cale legală, dar mai ales efectivă de atac și de contestare a actelor emise de Consiliul U.N.B.R., Curtea reține că, atât potrivit Legii nr. 51/1995, republicată, cât și art. 235 alin. (1) din Statutul profesiei, „*avocatul are obligația să achite, la termenul stabilit, taxele și contribuțiile la formarea bugetului baroului, al bugetului U.N.B.R. și al bugetului sistemului de asigurări al avocaților*”. Potrivit art. 265 alin. (2) din Statut, „*fapta săvârșită de avocat, în nume propriu sau în numele și pentru forma de exercitare a profesiei din care face parte, prin care se încalcă dispozițiile legii, ale statutului profesiei, (...) constituie abatere disciplinară și se sancționează potrivit art. 89 din Lege*”. Astfel, în temeiul art. 56 alin. (2) lit. m) din Legea nr. 51/1995, republicată, Consiliul baroului suspendă din exercitarea profesiei, pe durata neplății taxelor, avocatul care nu achită taxele și contribuțiile prevăzute de lege și de statutul profesiei timp de 3 luni de la scadența acestora, dacă a fost avertizat despre neplată și nu s-a conformat obligației. Decizia consiliului baroului poate fi contestată la Consiliul U.N.B.R., în termen de 15 zile de la comunicarea acesteia. Contestația nu suspendă executarea (art. 51 din Statutul profesiei). Neplata totală sau parțială de către avocat a taxelor și a contribuțiilor profesionale către barou constituie abatere disciplinară, iar judecarea acțiunilor

disciplinare se supune regulilor de procedură reglementate prin art. 88 și următoarele din Legea nr. 51/1995, republicată, precum și prin art. 277 și următoarele din Statutul profesiei de avocat. Astfel, așa cum este stipulat în art. 88 alin. (5) din Legea nr. 51/1995, republicată, „*procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă*”.

28. Curtea constată totodată că, potrivit reglementărilor legale în materie, nerespectarea de către avocat a obligației substituirii sale în termen de 15 zile de la data comunicării măsurii suspendării constituie o abatere disciplinară gravă. Fiindu-i suspendată calitatea de avocat și implicit dreptul de a profesa, avocatul nu mai poate îndeplini activități profesionale și trebuie, deci, să își asigure substituția în cauzele pentru care a fost angajat, scopul acesteia reprezentându-l protejarea clientului beneficiar al serviciilor de asistență juridică contractate, care nu trebuie lipsit de apărare din cauze care nu îi sunt imputabile. Termenul de 15 zile prevăzut în acest scop este unul rezonabil, îngăduind timpul necesar asigurării unei substituirii corespunzătoare, dar și suficient de strict încât să nu pericliteze, prin trecerea unui interval de timp prea îndelungat, interesele clientului. De asemenea, avocatul are obligația să depună toate diligențele necesare pentru îndeplinirea serviciului profesional ce i-a fost încredințat, iar în cazul în care avocatul este împiedicat să îndeplinească serviciul profesional, își va asigura substituția, inclusiv printr-un avocat care își desfășoară activitatea într-o altă formă de exercitare a profesiei, dacă în prealabil obține acordul clientului în acest scop. Ca atare, instituția substituirii are drept scop tocmai protejarea intereselor clientului și a dreptului acestuia la apărare, această împrejurare fiind determinată de imposibilitatea exercitării serviciului profesional de către avocatul aflat în cazurile prevăzute de lege privind încetarea sau suspendarea calității de avocat, astfel încât nu poate fi reținută critica autorilor excepției potrivit căreia prin măsura suspendării se periclitează secretul profesional și este împiedicat avocatul să își desăvârșească rolul esențial, și anume acela de apărător al drepturilor și intereselor justițiabililor.

29. În contextul celor mai sus menționate, Curtea reține că avocatura este un serviciu public, al cărui specific impune necesitatea prevederii, prin lege, a unor condiții de exercitare a acestei profesii. Instituirea, prin legea care reglementează exercitarea profesiei de avocat, a unor obligații pentru cei în cauză, precum și a unor măsuri sancționatoare față de cei ce încalcă regulile prevăzute nu încalcă sub niciun aspect dispozițiile constituționale invocate.

30. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000, referitor la nivelul contribuției minime obligatorii datorate de avocații înscrși în tablourile barourilor cu drept de exercitare a profesiei, autorii excepției de neconstituționalitate consideră că sintagma „*potrivit nevoilor curente și de perspectivă ale Casei de Asigurări a Avocaților (CAA)*”, inserată în cuprinsul acestui text legal, încalcă „principiul proporționalității și previzibilității conduitei de conformare a avocatului la obligații hazardate și imprevizibile lăsate la îndemâna unor terți (...)”. Totodată, autorii excepției apreciază că prin textul criticat este afectat și „dreptul de asociere/alegere a unui sistem de pensii private sau publice și contribuția pe bază de contract de asigurare de pensie în acest sistem privat de pensii CAA.”

31. În contextul criticilor formulate, Curtea reține că acestea sunt neîntemeiate întrucât, potrivit art. 92 alin. (2) din Legea nr. 51/1995, republicată, avocatul înscris în barou cu drept de exercitare a profesiei este obligat să contribuie la constituirea fondului Casei de Asigurări a Avocaților. Contribuția nu poate fi mai mică decât suma stabilită de Consiliul U.N.B.R., astfel încât să acopere nevoile curente de plată ale Casei de Asigurări a Avocaților. Totodată, acest text de lege prevede faptul că avocații pot face parte și din alte forme de asigurări sociale.

Curtea reține că, într-adevăr, Legea nr. 51/1995, republicată, nu stabilește cuantumul taxelor și al contribuțiilor datorate pentru formarea bugetului baroului, al Casei de Asigurări a Avocaților și al Uniunii Avocaților din România, dar el este stabilit în mod legal de organele lor de conducere, respectiv de către Consiliul Uniunii Avocaților din România, în temeiul art. 1 din actul normativ mai sus menționat, care prevede că profesia de avocat este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome. De asemenea, potrivit art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000, Casa de Asigurări a Avocaților are patrimoniu unic și buget propriu, aprobat cu procedura prevăzută de lege, iar structura veniturilor sistemului, modul de constituire a acestora, structura cheltuielilor și destinația lor se stabilesc pe baza Statutului Casei de Asigurări a Avocaților.

32. În acest sens, prin Decizia nr. 311 din 8 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 2 septembrie 2004, Curtea a reținut că „în legătură cu dreptul la pensie și alte drepturi de asigurări sociale ale avocatului, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 452/2001, dispune că acesta se exercită printr-un sistem unic, propriu și autonom care este organizat și funcționează pe baza principiilor autonomiei, solidarității, obligativității, contributivității, descentralizării și al repartiției, în condițiile prevăzute de Legea nr. 51/1995, republicată, și de Statutul Casei de Asigurări a Avocaților. Acest sistem este gestionat de Casa de Asigurări a Avocaților din România, ca instituție autonomă de interes public cu personalitate juridică, cu statut de organizare și funcționare aprobat de Consiliul Uniunii Avocaților din România. Tot Consiliul Uniunii Avocaților din România stabilește, așa cum prevede art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000, nivelul contribuției minime obligatorii datorate de avocații înscriși în tablourile barourilor cu drept de exercitare a profesiei potrivit nevoilor curente și de perspectivă ale Casei de Asigurări a Avocaților. Așadar, rezultă cu claritate că nivelul contribuției este stabilit de organul abilitat pentru aceasta, în condițiile legii, iar nu în mod arbitrar (...).”

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion-Gabriel Angheluș, Andrei Ion și Mihai Romulus Alecu în Dosarul nr. 928/120/2015* al Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 28 lit. c), art. 56 alin. (2) lit. m), art. 62 alin. (3), art. 66 lit. p) și art. 92 alin. (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, precum și prevederile art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2000 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 lit. c), art. 51 alin. (4), art. 53, art. 54, art. 85 alin. (2) teza a doua, art. 235 alin. (4) și (5) și art. 323 din Statutul profesiei de avocat, precum și a prevederilor art. 26 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Avocaților, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2016.

PREȘEDINTE

prof. univ. dr. **MONA-MARIA PIVNICERU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru modificarea și completarea Reglementărilor privind autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități de reparații, de întreținere, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum și de dezmembrare a vehiculelor scoase din uz — RNTR 9, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.131/2005

În temeiul prevederilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 82/2000 privind autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități de reparații, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum și de dezmembrare a vehiculelor scoase din uz, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Reglementările privind autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități de reparații, de întreținere, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum și de dezmembrare a vehiculelor scoase din uz — RNTR 9, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.131/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 și 1.160 bis din 21 decembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La capitolul II punctul 9, litera f) se abrogă.**

2. **La capitolul II, după punctul 9 se introduce un nou punct, punctul 91, cu următorul cuprins:**

„91. Pentru activitățile prevăzute în anexa 1, pct. A1, A2 și A3, la auditare se va verifica, de asemenea, posibilitatea de efectuare a inspecțiilor finale, conform metodologiei din RNTR 1, cu utilizarea echipamentelor de inspecție prevăzute în tabelul 2 din anexa 4, fără a deplasa vehiculul, prin orice mijloace, pe drumurile publice. Pentru evidența inspecțiilor finale se va utiliza registrul de evidență al cărui model este prevăzut în anexa 5. La auditurile de supraveghere se va verifica existența dovezii de efectuare a inspecțiilor finale, atașată comenzii de execuție a activității.”

3. **La capitolul V, punctul 3 și litera b) a punctului 5 se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„3. să dețină documentațiile tehnice de dezmembrare a vehiculelor și să efectueze operațiile necesare pentru depoluarea vehiculelor scoase din uz prevăzute în Legea nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor și a vehiculelor scoase din uz;

b) să dețină suprafețe impermeabile în zona în care se efectuează dezmembrarea și depoluarea vehiculului, conform prevederilor din Legea nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor și a vehiculelor scoase din uz;”

4. **La anexa 3, punctele 3, 9 și 10 se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„3. **Resurse**

3.1. Planurile la scară ale spațiilor de lucru disponibile, cu indicarea surselor de energie electrică, aer comprimat etc. (de atașat ca anexa B la Chestionarul de autoevaluare);

3.2. Lista liniilor tehnologice (după caz, desenele schemelor flux), a echipamentelor generale, sculelor, dispozitivelor și verificatoarelor, precum și a mijloacelor de diagnosticare, de

inspecție/verificare/măsurare pe fluxul tehnologic și de verificare a calității (de atașat ca anexa C la Chestionarul de autoevaluare):

9. Verificări și inspecții finale

9.1. Sunt stabilite și documentate metode de verificare a calității operațiilor executate? (DA, NU, NEAPLICABIL). Dacă DA, indicați documentul (documentele):

9.2. La încheierea lucrărilor executate se efectuează verificările și inspecțiile finale în conformitate cu prevederile producătorului vehiculului și/sau ale producătorului de componente, ansambluri, sisteme, echipamente ale vehiculelor și/sau, după caz, în conformitate cu metodologia din RNTR 1? (DA, NU, NEAPLICABIL)

9.3. Sunt menținute înregistrări ale rezultatelor verificărilor și inspecțiilor finale? (DA, NU, NEAPLICABIL)

9.4. Aceste înregistrări identifică personalul implicat? (DA, NU, NEAPLICABIL)

10. Controlul echipamentelor de verificare și/sau inspecție finală

10.1. Există echipamente de verificare în dotarea atelierului? (DA, NU, NEAPLICABIL). Dacă DA, anexați lista acestor echipamente

10.2. Există echipamente de inspecție finală în dotarea atelierului? (DA, NU, NEAPLICABIL).

Dacă DA, anexați lista acestor echipamente

Dacă NU, indicați atelierul autorizat pentru efectuarea de activități de reparații, de întreținere sau de reglare ori stația de inspecție tehnică periodică autorizată unde vor fi efectuate inspecțiile finale, fără a deplasa vehiculul, prin orice mijloace, pe drumurile publice.

10.3. Echipamentele sunt etalonate/verificate metrologic? (DA, NU, NEAPLICABIL).

10.4. Sunt menținute înregistrări referitoare la etalonarea/verificarea metrologică? (DA, NU, NEAPLICABIL).

10.5. Există instrucțiuni de utilizare a echipamentelor? (DA, NU, NEAPLICABIL).

10.6. Sunt asigurate condițiile de utilizare prevăzute de fabricantul echipamentelor? (DA, NU, NEAPLICABIL).”

5. La anexa 4, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. DOCUMENTE DE REFERINȚĂ ȘI CONEXE

3.1. SR EN ISO 9000, Sisteme de management al calității.

Principii fundamentale și vocabular;

3.2. Ordonanța Guvernului nr. 82/2000 privind autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități de reparații, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum și de dezmembrare a vehiculelor scoase din uz, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2003, cu modificările și completările ulterioare;

3.3. Legea nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor și a vehiculelor scoase din uz;

3.4. RNTR 1.”

6. La anexa 4 punctul 5, subpunctele 5.8 și 5.9 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„5.8. Inspekția calității

5.8.1. Operatorul economic trebuie să verifice permanent dacă sunt satisfăcute condițiile specificate pentru vehiculul la care efectuează activități prin care se pot influența parametrii constructivi, funcționali și de calitate ai vehiculelor rutiere. În acest scop este necesar:

— să verifice că materialele, piesele și echipamentele care intră în componența vehiculului sunt conforme cu condițiile specificate;

— să stabilească și să aplice proceduri sau metode adecvate pentru efectuarea verificărilor pe tot parcursul desfășurării lucrărilor;

— să efectueze verificări și inspekții finale, în conformitate cu prevederile producătorului vehiculului și/sau ale producătorului de componente, ansambluri, sisteme, echipamente ale vehiculelor și/sau, după caz, în conformitate cu metodologia din RNTR 1;

— să asigure personal instruit, condiții de mediu și echipamente adecvate pentru verificările și inspekțiile finale ale lucrărilor efectuate.

5.8.2. Operatorul economic trebuie să mențină înregistrări care fac dovada că produsul la care s-au efectuat activitățile de reparații, întreținere, reglare, montare a fost admis la verificările și inspekțiile finale efectuate în conformitate cu prevederile producătorului vehiculului și/sau ale producătorului de componente, ansambluri, sisteme, echipamente ale vehiculelor și/sau, după caz, în conformitate cu metodologia din RNTR 1.

5.9. Controlul echipamentelor utilizate pentru verificări și inspekții finale

5.9.1. Toate echipamentele utilizate pentru verificări și inspekții finale trebuie verificate și etalonate la intervale prestabilite sau înainte de utilizare în raport cu echipamente care au trasabilitate la etaloane recunoscute. Echipamentele de măsurare care nu se regăsesc în Lista oficială aprobată de către Biroul Român de Metrologie Legală vor fi verificate/etalonate la un interval de maximum 24 de luni.

5.9.2. Operatorul economic trebuie să asigure condițiile de mediu necesare utilizării echipamentelor în conformitate cu specificațiile fabricantului acestora.

5.9.3. Operatorul economic trebuie să mențină înregistrările referitoare la etalonarea și verificarea echipamentelor.”

7. La anexa 4, tabelul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Tabelul 1

Dotarea minimală necesară pentru desfășurarea diferitelor activități pentru care se solicită autorizarea

Dotare	Sisteme și activități															
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
		A1.1. Motor, sisteme auxiliare și componente	A1.2. Sistemul de transmisie și componente	A1.3. Sistemul de rulare și componente	A1.4. Sistemul de direcție și componente	A1.5. Sistemul de frânare și componente	A1.6. Sistemul electric și componente	A1.7. Caroserie (structura de rezistență/redresarea caroseriei)	A1.7. Caroserie (înlocuiri de șasiuri și/sau de caroserii)	A1.7. Caroserie (acoperirea anticorozivă a caroseriilor și a componentelor)	A2. Întreținerea vehiculelor rutiere	A3. Reglări funcționale ale vehiculelor rutiere	B1. Reparații ale componentelor și ale sistemelor vehiculelor rutiere	B2. Recondiționări ale componentelor și ale sistemelor vehiculelor rutiere	B3. Montări, verificări și/sau etalonări ale componentelor și ale sistemelor	B5. Dezmembrarea vehiculelor rutiere scoase din uz și a subsansamblurilor

1.	Canal de vizitare și/sau elevator Mijloace de ridicat și transportat ¹⁾	x	x	x	x	x		x	x	x	x		x ⁷⁾		x ⁸⁾	x
2.	Mașină de echilibrat roți			x									x ⁹⁾			
3.	Mașină de dejantat anvelope			x									x ⁹⁾			
4.	Echipament de recondiționat jante													x ¹⁰⁾		
5.	Presă pentru vulcanizare ²⁾												x ⁹⁾			
6.	Șubler cu tijă pentru măsurarea adâncimii profilului anvelopelor			x		x							x ⁹⁾			
7.	Testere diagnoză specifice ^{3), 4)}	x	x	x		x	x		x			x ¹⁴⁾	x			
8.	Multimetru						x						x ¹¹⁾		x ¹²⁾	
9.	Compresor de aer	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x ¹⁵⁾	x	x	x	x
10.	Redresor pentru pornire și pentru încărcarea bateriilor	x					x		x							
11.	Manometru pentru controlul presiunii din pneuri			x	x	x						x ¹⁵⁾	x ⁹⁾			
12.	Densimetru	x					x									
13.	Compresmetru	x														
14.	Cheie (chei) dinamometrică(e)	x	x	x	x	x	x	x		x			x		x	
15.	Echipament pentru verificarea și reglarea geometriei sistemului de direcție ⁵⁾				x ⁵⁾			x ⁵⁾	x ⁵⁾			x ¹⁵⁾				
16.	Trusă de scule auto	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
17.	Stand pentru redresarea caroseriei							x								
18.	Aparat de sudură în mediu protector și/sau aparat de sudură în puncte							x								
19.	Aparat de tăiat (autogen și electromecanic)															x
20.	Recuperator fluide	x	x						x		x		x ¹⁾			x
21.	Echipamente verificare/diagnosticare componente	x											x		x	
22.	SDV-uri specifice pentru sisteme și/sau componente	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x
23.	Instalație pentru evacuarea forțată a gazelor arse	x				x			x							
24.	Instalație aspirație praf și evacuare forțată a noxelor									x						
25.	Balanță									x						
26.	Trusă pistoale protecție anticorozivă									x						
27.	Trusă de electrician auto						x		x		x ¹³⁾		x ¹¹⁾		x ¹³⁾	x
28.	Mașini și utilaje specifice													x		
29.	Trusă de scule tinichigerie							x	x						x ⁸⁾	
30.	Cuptor uscare ⁶⁾									x						

1) În funcție de activitatea efectuată.

2) Pentru autorizarea activității de reparare a anvelopelor și a camerelor de aer la cald.

3) Numai pentru motoare cu injecție și gestiune electronică.

4) Numai pentru sistemele electronice și componentele acestora.

5) Operatorii economici care nu au în dotare echipament de verificare a geometriei sistemului de direcție vor prezenta înregistrări (registru de evidență a inspecțiilor finale, anexa 5 la reglementări, listing editat de echipament) ale inspecțiilor finale efectuate la un atelier autorizat RAR pentru activitatea de reglare sau verificare a sistemului de direcție.

6) Pentru autorizarea activității de acoperire anticorozivă a componentelor și rețușuri se pot utiliza și sisteme de uscare locală.

7) Se aplică numai cerința privind mijloacele de ridicat și transportat.

8) Numai pentru componentele prevăzute la pct. 1 din anexa 8 la reglementări.

9) Numai pentru activități de reparare a jantelor, anvelopelor și/sau a camerelor de aer.

10) Numai pentru activități de recondiționare a jantelor.

11) Numai pentru activități de reparare a componentelor ce fac parte din sistemul electric.

12) Cu excepția componentelor prevăzute la pct. 1 din anexa 8 la reglementări.

13) Numai pentru activități de întreținere sau montare a componentelor ce fac parte din sistemul electric.

14) Numai pentru activități de diagnosticare, reglare și verificare sisteme de gestiune electronică.

15) Numai pentru activități de reglare sau verificare a sistemului de direcție.”

8. La anexa 4, după tabelul 1 se introduce un nou tabel, tabelul 2, cu următorul cuprins:

„Tabelul 2

Echipe de inspecție necesare efectuării inspecțiilor finale

Sisteme și activități		0	1	2	3	4	5	6
1.	Aparat de control al farurilor prevăzut cu nivelă				x	x	x	x ¹⁾
2.	Analizor de gaze de evacuare		x					
3.	Opacimetru		x					
4.	Stand cu role pentru verificarea eficacității sistemului de frânare			x				x ²⁾

1) Numai pentru activități de întreținere care se referă la demontare/montare faruri.

2) Numai pentru activități de întreținere care se referă la sistemul de frânare.

NOTĂ:

Inspecția finală în urma reparației se va efectua conform metodologiei din RNTR 1, fără a deplasa vehiculul, prin orice mijloace, pe drumurile publice.”

Art. II. — Regia Autonomă „Registrul Auto Român” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Liviu Ionuț Moșteanu,
secretar de stat

București, 14 iulie 2016.

Nr. 572.

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN
privind aprobarea Planului de management
și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0106
Lunca Mijlocie a Argeșului

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 110.256 din 18 mai 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Decizia SEA nr. 11.365/5.543 din 28 decembrie 2016, emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Dâmbovița, Avizul Ministerului Culturii nr. 2.422 din 11 mai 2016, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 88.325/108.466/319.873 din 1 martie 2016, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 24.539 din 7 martie 2016 și Adresa Direcției generale păduri nr. 162.172/D.I. din 24 februarie 2016,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI0106 Lunca Mijlocie a Argeșului, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000 ROSCI0106 Lunca Mijlocie a Argeșului, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Viorel Traian Lascu,

secretar de stat

București, 8 iunie 2016.

Nr. 1.069.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 938328